

LETO 1940

ŠTEV. 4.

Poština plačana
v gotovini

Salezijanski VESTNIK

Glasilo za salesijansko
sotrudstvo

Naši umrli sotrudniki in sotrudnice:

Levstik Ter., Globelj;
Vidervol Neža, Lipovci;
Veseli Marija, Dolenja vas;
Krošel Jože, Brežice;
Markič Marija, Strahinj;
Javornik Jakob, Vel. Mlačevo;
Trontelj Kat., Luče;
Mohorič Rozalija, Vel. Loka;
Kern Marija, Ljubljana;
Peklaj Jozefa, Podsmreka;
Žitnik Minka, Ljubljana;
Nerat Antonija, Maribor;
Praznik Marija, Marijin grad;
Križič Ivana, Pudob;
Križnar Kat., Orehek;
Čas Frančiška, Dovže;

Grilc Marija, Zgoše;
Klobasa Marija, Radenci;
Mohar Minka, Skofja Loka;
Rogelj Ivan, Kamnik;
Baraža Ana, Šmarjeta;
Novak Franc, Podgrad;
Orešnik Helena, Trbovlje;
Radež Tereza, Težka voda;
Cvelbar Marija, Čelivec;
Sirc Florijan, Visoko;
Pohor Kat., Poljče;
Križman Marjeta, Dedin dol;
Jenko Mana, Breg.
Trpin Ivana, Kamna gorica;
Močnik Lucija, Iljaševci;
Peklaj Marija, Dvor.

Med imenovanimi jih je nekaj, ki so se posebno odlikovali v delavnosti. Taka je bila **Pohor Katarina** iz Poljč, ki je že od prvih let salezijanskega delovanja na Slovenskem vztrajno podpirala salezijanske ustanove, še posebno v času, ko smo gradili Majino svetišče. — Taka je bila **Jenko Mana** z Brega. Tudi ta je že od začetka našega delovanja na Slovenskem pridno sodelovala in imela več čas lepo številno sotrudnikov in sotrudnic, med katere je vestno vsak mesec delila Vestnike ter skrbela, da so se vsi oddolžili z letnim prispev-

kom. — Taka je bila **Žitnik Minka** iz Ljubljane, ki je tako rada prihajala k Mariji na Rakovnik ter prinašala cvetke, katere je gojila v posebni gredici, nalašč za Marijo, in tudi na drug način podpirala Salezijansko družbo. — Takih je bilo med imenovanimi še več drugih, ki so se odlikovali v ljubezni in delovanju za Marijo, za njeno svetišče, za njeno čiščenje, za Salezijansko družbo in so si s svojim delovanjem splekli dragocen venec večnega plačila.

Bož daj vsem večni pokoj!

ČEŠČENJE PRESV. SRCA JEZUSOVEGA

Debelo tiskana številka zaznamuje skupino; prva za njo opravilo, druga dan, kdaj naj se opravi zadostilno sv. obhajilo. — Vsak naj si zapomni, h kateri skupini spada. Kdor bi ne mogel opraviti zadostilnega sv. obhajila v določenem dnevu, naj si izbere drug dan.

V maju: 1, 9, 2 — 2. 6, 14 — 3. 1, 4 — 4. 5, 22 — 5. 2, 8 — 6,
7. 9, 25 — 8. 4, 10 — 9. 7, 30 — 10. 3, 6 — 11. 6, 3 — 12. 4, 11 — 13. 8, 21
— 14. 2, 19 — 15. 7, 31 — 16. 1, 18 — 17. 6, 28 — 18. 2, 7 — 19. 1, 17 — 20.
6, 9 — 21. 5, 26 — 22. 3, 1 — 23. 7, 23 — 24. 9, 16 — 25. 6, 5 — 26. 4, 12 — 27.
8, 29 — 28. 9, 15 — 29. 3, 27 — 30. 2, 20 — 31. 5, 24

Novi častilci: 25. 6, 5. Tomažič Marjeta — Prelog Roza — Gavez Marjeta — Jurgec Ana.

Pomlad

ravkar so odzvenele ubrane melodije velikonočnih zvonov in pustile v naravi vesele spomine na Vstajenje. Vrnile so nam pomlad, polno sončne rasti, veselega petja in mladega življenja.

Dan se vrsti za dnevom, eden lepši od drugega, kakor da je vsak dan praznik zase, praznik rastočega žita, praznik veselega škrjančka, praznik rasti in praznik življenja.

Vse staro se mora preroditi ali pa se umakniti, kajti sveže mladostne sile se prebujajo.

In ti? Čutiš val prerojenja, slišiš evangelij pomladi, ki zahteva vse novo, vse lepo, vse čisto?...

Ne vem, ali si že kdaj resno pomislil na to, da iz leta v leto, iz pomladi v pomlad živiš samo kakor v prisposodbi. Čutiš, da je to tvoje življenje nalika trajne pomladi, vedno znova se začenjajoče, večno se nadaljujoče, hiteče in hiteče... in da je vse to komaj začetek začetka? Veš li, da je ta prisposodba, v kateri sedaj živiš, več kot prisposodba, več kot najvernejša slika, več kot resnica, veš, da je to tvoja bitnost, prenesena v večnost?

Morda mi boš ti, ki hitiš skozi življenje in se ne meniš ne za desno ne za levo, očital, kakor so očitali Gospodu, da je trda ta beseda.

Pa je dobro, da si povemo resnico, dobro je, da se od časa do časa tako rekoč srečamo z večnim življenjem.

Če mi hočeš očitati, da je pomlad najmanj primerna za to, ti bom oporekal: Vem, da si vesel pomladnega življenja in da bi rad kar vedno živel med rožami in petjem, obdan od mladih, življenja polnih obrazov.

Potrpi petdeset, šestdeset let... in tvoje želje se bodo uresničile. Stavim ti samo en pogoj: živi pomladi primerno!

Pomlad je čista, je sveža, je vesela.

Tudi ti bodi čist, bodi svež in vesel, pa ti zagotovim, da ti bo onstran mejnika tvojega življenja — onstran smrti, zasijala sveža in čista, vedno znova se začenjajoča večna pomlad.

Naše življenjske pomladi na zemlji imajo samo en smoter, v katerega se vse usmerja, smoter večne pomladi.

Z leti se boš tudi ti postaral, počasi boš zgubljal lepoto in moč, lezel boš v dve gube, onemogel boš, morda boš postal po kaki nesreči revež. Vse to lahko pride nate. Pa pri vsem tem na eno ne pozabi: Vsako tvojo življenjsko pomlad se ob spominu na večnost pomladi tudi ti! Poskoči in zavriskaj, saj se boš čez kratko življenjsko dobo otresel svojih let, onemoglosti in starosti. Znova se boš pomladil in večno ostal mlad.

Samo če hočeš...

Oratorij v družini

Pri splošni avdienci dne 31. januarja, pri kateri je bilo navzočih veliko število vernikov, zlasti pa mladih novoporočenih parov, je sv. oče Pij XII. z velikim poudarkom govoril o don Boskovem vzgojnem poslanstvu. Za zgled, kako naj bi se v družinah gojilo krščansko življenje, je postavil don Boska in njegovo mater.

Veseli smo, da moremo tudi bralcem Salezijanskega vestnika v celoti podati papežev govor. Ta govor je najlepše priporočilo, da bomo brez omahovanja izpolnjevali letošnje vezilo našega vrhovnega predstojnika, ki nam je spričo bližajoče se stoletnice salezijanskih ustanov naročil, naj se z vso vnemo zavzamemo za pouk otrok v krščanskem nauku.

„Pred več ko sto leti,“ je začel sv. oče, „je v revni hišici v Piemontu

živel deček z dvema bratoma. Ker mu je oče kmalu umrl, je za njega, ki naj bi postal kedaj oče zapuščenih sirot, skrbela zgolj mati. Kako modro je ta preprosta kmetica, neuka sicer pa vendar polna Svetega Duha, v z g a j a la svojega sina, je najlepše priznala Cerkev, ko ga je postavila na oltarje, njega, sv. Janeza Boska, čigar praznik danes slavimo. Ta ponižni duhovnik, pozneje svetla zvezda sv. Cerkve, je bil izvrsten vzgojitelj. Zato v njegovem življenju najdemo prekoristne nauke za vas, ki boste očetje in matere prihodnjih rodov.

Kadar Bog da krščanskim staršem otroka, se zdi, kakor da jim ponavlja to, kar je Faraonova hči rekla Mojzesovi materi: „Vzemi tega otroka in mi ga vzredi!“ Po božji zamisli so starši prvi vzgojitelji svojih otrok. Vendar pa je treba priznati, da jih v sedanjih družabnih prilikah skrb za vsakdanji kruh resno ovira pri izpolnjevanju te bistvene dolžnosti. V podobnih razmerah je tudi mladi Janez Bosko že delal načrte, kako bi pomagal staršem pri njihovi težki nalogi. Da ga je Previdnost res pripravljala za to poslanstvo, je njegovo srce že zgodaj slutilo. Že v devetem letu je imel preroške sanje, v katerih je gledal, kako so se divje živali spremenjale v krotka jagnjeta. Da spoznamo, kako je uvajal v življenje to, česar se je bil v sanjah naučil, si moramo poklicati v spomin, kako je bil vzgojen in kako

Pod cvetočo češnjo na Japonskem.

je vzgajal. Oboje je tesno povezano med seboj. V njegovi materi se zrcali že dobršen del poznejšega očeta za-puščenih sirot.

Ko je don Bosko ustanovil svoj prvi vzgojni zavod, je izrečno poudaril, da se imenuje „ne laboratorij, ampak oratorij“, kraj, kjer naj bi se molilo. Hotel je imeti predvsem „cerkvice, kjer bi zbiral dečke“. Poleg tega je bil njegov ideal in namen, da naj bi bil oratorij — mladinski dom — fantom gorko domače ognjišče. Kaj ni vse to izviralo odtod, ker je že hišica v Becchijih, kjer je gospodinjala mama Marjeta, bila nekak majhen oratorij? Mislite si tam mlado vdovo s tremi fantiči, kako vsak večer in vsako ju-tro kleče opravljajo svoje molitve. Glejte jih, kako v svojih prazničnih oblekah, ki jih je mati skrbno okr-tačila, gredo k fari k maši, ljubki ka-kor angelčki! In popoldne po skrom-nem kosilu, pri katerem so imeli za priboljšek le kos domačega kruha, jih že zopet vidimo okrog nje. Ponavlja ž njimi božje in cerkvene zapovedi ter druge verske resnice. Potem jim pri-poveduje čudovite zgodbe sv. pisma, kakor zna pripovedovati le čista in preprosta duša, ki je neprestano v stiku z božjo naravo; žalostno zgodbo o krotkem Abelu in hudobnem Kajnu, ljubeznivo zgodbo o Izaku in Rebeki, o veliki skrivnosti v Betlehemu, o bridki smrti Jezusovi na križu. Le kdo naj premeri moč prvega materinega pouka?! Materin zgled in zgovorna beseda sta zbudila v don Bosku, ka-kor je pozneje sam priznal, ono zaup-no otroško pobožnost do prebl. De-vice Marije in do sv. Rešnjega Telesa. To sta tista dva stebra, ki so mu jih kasneje pokazale neke druge sanje, ob katerih naj bi se zasidrale duše njegovih gojencev, te nezavarovane lad-jice na vihnem morju, da najdejo varen pristan in se rešijo.

Vera je torej prvi temelj prave vzgoje. Toda don Bosko gre še dalje: z vero se mora družiti tudi pamet, raz-svetljena z razodetjem. Pamet se oči-tuje predvsem v pravi meri, uvidev-

nosti, uravnovešenosti in pravičnosti. Ali bi bilo na primer pametno opo-minjati otroka zastran napak, v ka-tere tudi ti vsak dan vpričo njega padaš? Kako naj zahtevaš od otroka, naj bo poslušen in pokoren, če pa dovoliš, da vpričo njega zabavljajo čez predstojnike, čez državno in cer-kveno gosposko, da teptajo božje za-povedi in pravične državne postave? Kako bi mogli terjati od vaših otrok, naj bodo pridni, če ste pa vi hudobni; naj bodo odkritosrčni, če pa se vi la-žete; naj bodo velikodušni, če pa ste vi sebični; naj bodo usmiljeni in da-režljivi, če pa ste vi skopi in trdi; naj bodo krotki in potrpežljivi, če pa ste vi nasilni in jeznoriti? Najboljša šola je dober zgled. Mama Marjeta ni veliko z besedo priganjala k delu. Ko ji je umrl mož, je pogumna vdova sama prišla za plug, za koso, za ce-pec in je tako pridno delala, da ji še moški pogosto niso bili kos. V taki šoli je Janezek rasel. Zato je razumlji-vo, da se je že zgodaj udeleževal skup-nega dela. Komaj štirileten je že po-magal materi, ko je trla konopljo. Pozneje je ves svoj čas posvečal de-lu, vsak dan je spal samo pet ur, vrhu tega se je enkrat na teden tudi temu odrekel in je vso noč prebedel. Treba je priznati, da v tem ni ravnal po člo-veški pameti in je šel preko mere. Svetniki, razsvetljeni od zgoraj, si že smejo včasih privoščiti take skrajnosti, ki jih pa ne gre posnemati. Do tega jih prižene samo živa želja, da bi sto-rili čim več dobrega, da bi bili v vsem všeč Bogu in da bi ga z ničimer ne žalili.

Zaliti očeta in mater: to je, kar najbolj boli dobro vzgojenega otroka! To je skušal tudi Janez Bosko v svoji domači hiši, ko je žalosten pogled ali kakšen drug migljaj njegove ma-tere zadostoval, da je obžaloval to ali ono nepremišljeno dejanje. Zato je don Bosko hotel, naj bi vzgojitelj zidal svoje delo predvsem na vztraj-no prizadevnost, ki jo prežemaj oče-tovska ljubeznivost. Prav tako so tudi starši dolžni, da posvete otrokom naj-

boljši čas, ki ga imajo na razpolago, ne pa da bi ga zapravljali daleč od svojih otrok pri ničvrednih zabavah...

Če bo vzgoja v družini temeljila na pametni ljubezni in na ljubeznivi pameti, razsvetljeni z lučjo svete vere, ne bo več tistih žalostnih in tako škodljivih skokov iz ene skrajnosti v drugo: iz popustljive slabosti v prenapeto strogost; iz grešnega popuščanja, ko se otroku vse dovoli, v nasilno kaznovanje, ko ni otroku nobene pomoči. Izkušeno dober oče in ljubezniva mati, ki se znata obvladati, pa z zavidljivim uspehom delita otro-

kom zasluženno pohvalo ali grajo, zakaj otroci jih imajo res radi in jim popolnoma zaupajo. „Prizadevaj si, da te bodo otroci ljubili,“ je pravil don Bosko, „pa te bodo tudi radi ubogali.“ O da bi tudi vi, novoporočenci in prihodnji očetje in matere, v vaših hišah uresničili ta svetli vzor!

* * *

Voščilo sv. očeta naj velja tudi vsem družinam naših sotrudnikov. Vzemimo si k srcu papeževe besede in prizadevajmo si, da bo vsaka naša hiša postala pravo svetišče: oratorij v družini.

Zmote zoper zakonsko zvestobo

(Iz okrožnice Dija XI.: O krščanskem zakonu.)

Preidimo sedaj k drugi vrsti zmot, ki se nanašajo na zakonsko zvestobo. Vsak greh zoper zarod je v nekem zmislu tudi greh zoper zakonsko zvestobo, ker je ena dobrina zakona zvezana z drugo. Toda poleg tega je proti zakonski zvestobi toliko zmot in zablod, kolikor kreposti rodbinskega življenja obsega ta zvestoba: namreč čisto zvestost obeh zakoncev, častno pokorščino žene možu, trdno in pravo medsebojno ljubezen.

Libertinstvo

Zvestobo rušijo najprej tisti, ki menijo, da smejo po sedanjih nazorih in običajih zakoncem dopuščati neka prijateljstva z drugimi, ki so napačna in niso nedolžna, in zatrjujejo, da je treba v tem pogledu dati zakoncem več prostosti v mišljenju in ravnanju, in sicer tembolj, ker imajo (kakor pravijo) nekateri že po naravi tako močno razvito spolnost, da jim ne zadoščajo ozke meje zakona med enim možem in eno ženo. Zato imajo strogo npravno naziranje poštenih zakoncev, ki obsoja in odklanja vsako iz strasti izvirajoče nagnjenje ali vedenje do drugih, za zastarelo omejenost in ozkosačnost ali za nizkotno in ničvredno ljubosumnost. Zato tudi hočejo, da se vse kazenske določbe glede zakonske zvestobe, kolikor so se v državni postavodaji še

ohranile, proglase za neveljavne.

Plemeniti in čisti zakonci že po naravnem čutu vse te izmišljenine zametujejo in zaničujejo kot prazne in sramotne. In ta glas narave potrjuje tudi božja zapoved: »Ne prešuštvoj!« in Kristusov izrek: »Vsak, ki gleda žensko, da jo poželi, je že prešuštvoval z njo v svojem srcu« (Mt 5, 28). Nobene človeške navade ali slabi zgledi, noben dozdevni napredek človečanstva ne bo mogel nikdar veljavnosti te božje zapovedi oslabiti. Zakaj kakor je eden in isti »Jezus Kristus včeraj in danes, isti tudi na veke« (Hebr 13, 8), tako ostane eden in isti Kristusu nauk, od katerega ne bo prešla ne ena črka ali pičica, dokler se vse ne zgodi (Prim. Mt 5, 18).

Pretirana osamosvoja

Vsi ti učitelji zmot, ki zakonsko zvestobo in čistost z besedo ali pismom zatamnjujejo, tudi radi rahljajo zvesto in častno pokorščino žene do moža. Mnogi izmed njih govoričijo še drznejše, da je to nedostojna sužnost enega zakonca drugemu; vse pravice zakoncev da so enake. Ker suženjstvo enega dela te pravice prikrajšuje, zato ošabno proglašajo, da se je izvršila ali se mora izvršiti neka ženska emancipacija. Uče pa trojno osamosvojo ali emancipacijo, na-

mreč glede vodstva v družini, glede uprave imetja in glede preprečevanja ali uničevanja zaroda, in jo imenujejo socialno, gospodarsko in fiziološko emancipacijo: fiziološko, češ da je ali da bodi žena po svoji volji prosta bremen soproge, bodisi zakonskih bodisi materinskih (da to ni emancipacija, ampak grd zločin, smo že povedali); gospodarsko, ko hočejo, da sme žena tudi brez vednosti moža in proti njegovi volji imeti svoje gospodarske posle ter jih samostojno voditi in upravljati, ne meneč se za otroke in moža in družino; socialno slednjič, ki hočejo z njo oprostiti ženo skrbi za hišo, otroke in družino, da bi se mogla, prosta teh skrbi, vdajati svojim prirojenim nagnjenjem in se posvetiti tudi javnim opravilom in službam.

Toda to ni prava emancipacija žene, ni tista pametna in častna svoboda, ki pristoji poklicu krščanske in plemenite žene in soproge; nasprotno, to je pokvara ženske nravi in plemenitega materinstva ter prevrat vse družine, ki jemlje možu ženo, otrokom mater, domu in družini vedno čuječo varuhinjo. Da, celo v pogubo žene same se prevrača ta napačna svoboda in nenaravna enakost z možem. Zakaj če žena zapusti svoj prestol, ki jo je v družini nanj dvignil evangelij, bo kmalu prišla v staro sužnost (če ne po vnanjem videzu, pa v resnici) in bo postala, kar je bila pri poganih, golo orodje moža.

Tista enakost, ki se tako pretirano zahteva, se mora priznati glede pravic, ki so svojske osebnosti in dostojanstvu človeka, in pa glede tistih, ki izvirajo iz zakonske pogodbe in so v zvezi z zakonom. V tem pogledu ima vsak izmed zakoncev enako pravico in ga vežejo enake dolžnosti. V drugih rečeh pa mora biti neka neenakost in neko pravo razmerje, ki ju zahteva blagor rodbine ter potrebna enota in trdnost družinske zajednice in reda v hiši.

Če se pa mora kje socialni in gospodarski položaj omožene žene radi pre-

drugačenih kulturnih in družabnih razmer in navad kako spremeniti, je naloga državne oblasti, da državljske pravice žene sedanjim razmeram primerno prilagodi, oziraje se pri tem na posebnosti ženske narave, zahteve npravnosti in splošne blaginje družine; seveda mora ostati nedotaknjen bistveni ustroj družine, ki je ustanovljen po višji nego človeški, to je po božji oblasti in modrosti in se ne more spremeniti ne po svetih postavah in ne po svetnih postavah in ne po samovolji zasebnikov.

Minljiva simpatija

Današnji sovražniki zakona pa* gredo še dalje. Namesto globoke in trdne ljubezni, ki je temelj zakonski sreči in sladki srčni blaženosti, postavljajo neko slepo skladnost značaja in soglasnost čudi, ki jo imenujejo simpatijo. Ko ta mine, pravijo, se zrahlja in popolnoma razdere vez, ki edina druži duše. Kaj je to drugega, kakor graditi hišo na pesek? O taki hiši pa pravi Kristus, da se bo takoj pri prvem navalu nasprotij omajala in porušila: »In privršali so vetrovi ter butnili v ono hišo; in padla je in njena podrtija je bila velika« (Mt 7, 27). Hiše pa, postavljene na skalo, namreč na medsebojno ljubezen zakoncev, in utrjene po premišljeni in trdni zvezi duš, ne bo pretresla nobena nesreča, še manj podrla.

Santiago, Chile: Salezijanska slovenska kolonija: Sočak, Šnurer, novomanik Maroša, Horvat.

Naša največja rana

(Sklep KKK glede pijančevanja.)

Rana, na kateri naš slovenski narod že dolgo trpi, je alkoholizem, nezmerno pijančevanje. Škoduje posameznikom, razdira družine in ves narod v vsakem pogledu. Vse verno ljudstvo se mora zavedati, kako silno zlo je alkoholizem. Zato KKK zahteva:

1. vsak kristjan se mora zavedati svoje odgovornosti za svojega bližnjega. Vsi, ki so trezni, morajo biti tudi čuvarji treznosti! Številni pretepi in poboji v pijanosti so vsemu narodu v sramoto.

2. mladina naj se doma in v šoli vzgaja za treznost;

3. vse ljudstvo naj se pouči o resnični vrednosti alkohola in o nesrečnih posledicah nezmernosti ter naj uživa dar božji po volji božji: zmerno in pametno;

4. pijanost naj velja za sramoto in ne sme biti olajševalna okolnost pri zločinih;

5. javne oblasti naj omeje število gostiln. Postava, ki določa kazni za javno pijanost, naj se izvršuje.

Marijanpur

(Jožko Kramar — Krišnagar, Indija.)

Marijanpur! Če bi to mesto iskali po indijskih zemljevidih, ga najbrže ne bi tako zlepa našli. To je srednjevelika bengalska vas, ki šteje okrog 800 prebivalcev. Polovica je katoličanov, drugi so pa hindujci, protestantje in muslimani. Ta vas je nekaj izrednega v krišnagarski škofiji; je namreč to edina vas, kjer nam pogani in drugoverci nič ne nasprotujejo. Dolej se je vas imenovala Randbondo. Ime je spremenila šele po zadnjem prazniku, ki vam ga hočem nekoliko popisati.

Da ste prišli v to vas dne 25. ali 26. novembra, bi bili slišali nič koliko slovesnega grmenja gongov in bobnov. Ali so mar izvojevali kakšno

zmago ali pa izvolili novega kralja? „Da, da!“ bi vam zaklicalo sto grl hkrati. „Dobili smo novo Kraljico, ki je ne bomo več pustili oditi.“ V njihovi cerkvi so namreč nekoč že imeli majhen kip Brezmadežne. Toda milanski misijonarji so ga odnesli s seboj, ko so l. 1928. zapuščali ta misijon. Ko so prišli semkaj salezijanci, so ljudje neprestano prosili, naj jim vrnejo Marijo. Tako so prosili celih 10 let, a jim ni bilo mogoče ustreči. Končno je g. škof Scuderi l. 1938. dal povečati cerkev. Toda zaradi velike povodnji tisto jesen dela niso mogli končati, dokončali so ga šele preteklo jesen.

Scuderi je kupil v Kalkuti krasen,

2 m visok kip Marije Pomočnice. Kip je pravo umetniško delo. Ustvaril ga je španski salezijanski sobrat pomočnik, ki je bil lansko leto mučen za katoliško vero. Mučenec je vlil v ta kip vso svojo veliko ljubezen do don Boskove Marije.

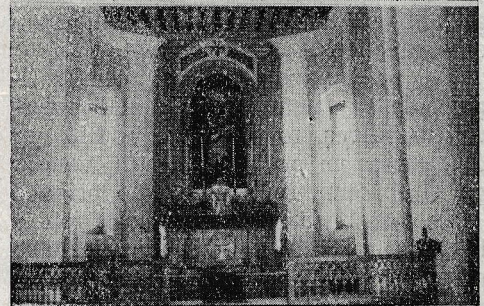
Nekaj dni pred devetdnevnicco, ki se je začela 17. novembra, smo kip slovesno sprejeli na tukajšnji misijonski postaji. Dne 23. nov. se je začelo praznovanje, in sicer najprej v Krišnagarju, s tem da smo imeli ob 5 popoldne slovesni pontifikalni blagoslov. Naslednjega dne je bila ob 6 zjutraj slovesna škofovska maša, pri kateri je prepeval zbor šolske mladine.

Takoj po maši smo kip odpeljali v 20 milj oddaljeno katoliško naselbino Bho-bar-para. Tu so se ponovile iste slovesnosti kot v Krišnagarju.

Dne 25. novembra opoldne pa smo odnesli kip v slovesni procesiji v 7 milj (10 km) oddaljeni Marijanpur (Marijina vas). Kip je nosilo osem mož na ramah. Bili so to večidel katoličani, dasiravno se tudi drugoverci niso preveč branili. V prvi vasi Kridajpur so napravili Mariji prav prisrčen sprejem. Vso pot so ji pregrnili z vejicami in cvetjem. Sprevod so sprejeli s petjem Marijinih kirtonov (slavospevov). Po kratki slovesnosti so tukajšnji možje in fantje vzeli Marijo na svoje rame in jo menjaje se nosili do Bhi-torpara.

Tu se takoj pri vhodu v vas zasliši med gnečo onemogel moški glas: „Marija, sahadžo koro! Marija, pomagaj mi!“ Bil je to štiridesetleten mož, ki se je že skoraj boril s smrtjo. Imel je hudo dvojno pljučnico. Po zdravnikovem mnenju bi ne čakal niti sončnega zahoda. Ko je torej ta mož zagledal Marijin kip, je zbral zadnje moči in kričal: „Marija, pomagaj! Saj mi samo ti moreš pomagati, ti, ki si Pomočnica kristjanov!“ Prosil je, naj ga poneso pred kip, da sprejme Marijin blagoslov in ji poljubi nogo. Res je tako storil. In takoj je čutil, da mu je odleglo. Po štirih dneh pa je že popolnoma okreval.

Naš sprevod je šel med petjem kirtonov in molitvijo sv. rožnega venca dalje proti Marijanpurju. Ko smo prišli v Kapar-dango, je vaški poglavar (musliman!) na vsak način hotel, naj bi obrnili kip tako, da bi Marija gledala proti njegovi hiši. Škof Scuderi mu je rekel, da to ne more biti, ker bi s tem motil ves sprevod. Ali možak se ni dal kar tako pogovoriti. Odločno je povedal: „Vrgel se bom pred Marijo na tla in je ne bom pustil naprej, dokler ne pogleda na mojo hišo.“ Da bi se stvar preveč ne zavle-

Marijanpur (Indija): *Peveci kirtonov med procesijo; — množice se zbirajo pred cerkvijo; — notranjščina nove cerkve Marije Pomočnice.*

kla, je končno škof poglavarju ugodil. Mož je bil od sreče ves iz sebe. Kar naprej se je zahvaljeval, da je mogočna Marija pogledala in blagoslovila njegovo hišo in njene prebivalce, ki so se zbrali pred hišo.

V Marijanpur smo dospeli ravno ob sončnem zahodu. Bilo je nekaj ganljivega, gledati, kako so Marijanpurčani, jokajoč se od veselja, zopet sprejeli med se svojo Mater in Kraljico, po kateri so tako dolgo hrepeneli. Med prepevanjem pobožnih pesmi in

grmenjem indijskih godal so prinesli Marijo v cerkev in jo postavili na oltar. Takoj nato je škof blagoslovil cerkev in Marijin kip. Zatem je sledila kratka akademija v 23 različnih jezikih. Ob tej, priliki je tudi slovenska „Zdrava, Marija“ zazvenela v prvi cerkvi Marije Pomočnice v Indiji.

Naslednjega dne, 26. novembra, pa smo v najlepšem razpoloženju obhajali praznik presv. Rešnjega Telesa. Torej se je tudi tukaj uresničilo: Po Mariji k Jezusu!

V senci železnih ptičev

(Jožko Geder — Linčov.)

Gospod urednik!

Pred nekaj dnevi sem prejel Vašo pošiljko „Slovenskega doma“. To so bile prve novice o vašem tako veličastnem kongresu Kristusa Kralja. Z veseljem sem jih prebiral do zadnje vrstice. Za vas je vse to že davno minulo, jaz se pa sedaj nad vsem veselim ter večkrat tudi našim Kitajcem pripovedujem o kongresu Kristusa Kralja v Ljubljani, češ saj smo imeli tudi mi tam zastopnika. Ko bi naši ubogi kristjani mogli videti kaj podobnega! Oni si še oddaleč ne morejo predstavljati take veličastne prireditve. Mi tu smo berači v primeri z vami. Ko bi videli naše uboge kapelice, kako so podobne betlehemske hlevčku! Edino zato so lepe, ker prebiva tudi v njih isti Kristus Kralj, katerega kongres ste vi tako mogočno in veličastno obhajali.

Ste prejeli moje zadnje pismo? Upam, da ste; pošta je sicer zelo ovirana (to je res, to pismo je hodilo kar dva mesca in pol! Op. ured.), vendar pa kljub temu še dosti redno prihaja.

Leto se bliža z vso naglico h koncu. Hvala ljubemu Bogu, ki nas je tako mogočno varoval v neštevilnih nevarnostih. Naš vikariat je prestal in še prestaja veliko preizkušnjo. Nešteto krat je padala železna toča, uničila nam je v Siučovu cerkev Srca Jezusovega, lično cerkvico sv. Male Terezije, srednjo šolo za fante in dekleta ter

celo vrsto drugih koristnih ustanov. Tako so uničeni trudi neštetih dobrotnikov. Materijalna škoda je zelo velika, še večja je pa duhovna škoda. Naši kristjani so se raztepli na vse vetrove, marsikomu je upadel pogum, da je ostal na pol pota. Rdeči strašijo po deželi ter zavračajo vso krivdo na nas. Ali njihovi satanski naklepi se jim, hvala Bogu, niso posrečili. Oblasti dobro poznajo delo katoliške Cerkve in jo tudi znajo ceniti. Letos je naša duhovna žetev zelo pičila, upamo pa, da bo vsejano seme prej ali slej vzkliklo in se bujno razvilo. Vihar bo minul in zopet bo zasijalo zlato sonce. Naj pride kar hoče, mi bomo vztrajali do zadnjega!

Moja šola tu v Linčovu šteje letos komaj 150 šolarjev. Za sedanje čase je to že veliko, ker se mnogi ne upajo vrniti na svoje domove. V večjih središčih so le moški doma, ženske, otroci in starci so pa raztreseni po vaseh. Danes, ko vam to pišem, je zopet osem železnih ptičev krožilo nad nami ter iskalo, kam položiti svoja peklenška jajca.

Letos sem upal, da dobim kakšnega pomočnika, pa kakor vse kaže, ne bo nič. Moral bom sam nadaljevati, le to je smola, da mi moči pešajo. Zraven tega pa še tako slabi časi. Vojska je popolnoma uničila naš denar. Če bo šlo tako naprej, bomo tudi tu kmalu govorili o milijonih. Spominjam se,

da smo svoj čas na Poljskem za par hlač kar štiri milijone poljskih mark plačali. Tu pri nas še ni tako hudo, pa smo na isti poti. Da bi se že vendar enkrat pobotali in nas pustili pri miru, tako pa ni dneva, da bi ne bilo treba bežati v skrivališče.

Kitajska, kakor veste, je danes raztrgana, od morja odrezana. Zato je zelo težko govoriti o celi ogromni kitajski deželi. Razmere so povsem različne. Le eno nam je skupno: velika beda in draginja povsod.

Rad bi vam povedal kaj lepega, toda kar trdovratno se mi povrača misel k naši revščini in stiski. Toda ker ne bi rad preveč tožil, vas le eno prosim: molite za nas in za naše, še v temi tavajoče Kitajce. Smo kakor ka-

pljica v morju, le tu pa tam kaka lučka, na okrog pa povsod globoka tema.

Za novo leto vam želim mir. Kakor se zdi hočejo besedo 'mir' izbrisati iz besednjaka. On, ko bi ga šli vsi iskati tja k jaslicam, bi svet dobil kmalu novo obličje! In bi bilo brž konec tega bratskega klanja.

Upajmo, da bo ljubi Bog uslišal molitve toliko nedolžnih src in svetih duš in da bo slavospev betlehemskih poljan kmalu zazvenel po vsej širni zemlji.

Najprisrčnejše misijonske pozdrave vsem

Vaš v Kristusu vdani

Jožko Geder

Salezijanci na Slovaškem

Septembra lanskega leta je minulo petnajst let, odkar je bil ustanovljen prvi salezijanski zavod na Slovaškem, v Šaštinu. Takrat je mlada slovaška salezijanska ustanova zapustila svoje gnezdo v trgu Perosa Argentina v Piemontu in se preselila na Slovaško, v Šaštin, pod okrilje Marije sedem žalosti.

Malo je bilo delavcev, ali imeli so pred sabo velike naloge in velike cilje. Trije duhovniki in dva klerika so v senci slovečega narodnega sveetišča začeli pridobivati prijateljev za salezijansko misel. Položili so temelje za rast salezijanskih ustanov na Slovaškem, začeli so vzgajati redovni in duhovski naraščaj. Bog je obilno blagoslovil njih delo. Razen v Šaštinu se salezijanci danes udejstvujejo še

v Bratislavi (na dveh krajih), v Trnavi, v Žilini in pri Sv. Benediku. Tudi vrste delavcev so se razširile in zgostile. Zdaj je na Slovaškem 135 don Boskovih sinov, ki se vsi vneto žrtvujejo za rešitev slovaške mladine.

Minilo je 15 let, odkar so prvi slovaški salezijanci zastavili lopato na domačih tleh. Bilo je to 15 let trdega truda in dela, pa tudi 15 let milosti in božjega blagoslova.

Posebnega blagoslova pa je bila salezijanska ustanova na Slovaškem deležna preteklo jesen, ko se je zavoljo novih razmer popolnoma osamosvojila. Spočetka so bili slovaški zavodi v zvezi z jugoslovansko inspektorijo (1924-35), pozneje s češkoslovaško (1935-39), jeseni pa se je v sporazumu z vrhovnim predstojnikom

salezijancev, Petrom Ricaldonejem, ustanovila prva slovaška salezijanska inspektorija. Vodstvo nove inspektorije so predstojniki poverili izkušenemu domačinu, g. Jožefu Bokorju, dosedanjemu ravnatelju salezijanskega zavoda v Bratislavi.

Pod novim vodstvom in v novih

razmerah se bo salezijansko delo na Slovaškem še lepše razvijalo. Bratom Slovakom, s katerimi nas vežejo najpristronejše vezi, saj so mnogi izmed njih pri nas študirali tako na Radni kakor na Rakovniku, želimo mnogo božjega blagoslova in mnogo uspehov pri delu za mladino.

Dve slovenski novi maši v Ameriki

Kakor smo že poročali sta bila pred božičem posvečena v Ameriki dva slovenska salezijanca. Martin Maroš a je bil posvečen za duhovnika v Santiagu v Chileju dne 26. novembra. Naslednjo nedeljo, 3. decembra, pa je bil v Bogoti v Kolumbiji posvečen Mirko Rijavec. Oba gospoda sta naša znanca, saj sta že večkrat pisala v Vestniku. Zato obema prisrčno

čestitamo k toliki sreči, hkrati pa objavljamo nekaj vrstic, ki smo jih ob tej priliki prejeli.

Gospod Maroša nam sam takole popisuje svoje novomašne vtiske.

Santiago — Chile

Bog vam povrni vašo ljubezavno pošiljko, a še posebno bratske pozdrave in čestitke ter molitve, s katerimi ste me spremljali do oltarja. Bodite prepričani, da sem se vas med posvečenjem in v prvi maši živo spominjal ter sem goreče prosil Jezusa, da naj vas obsiplje s svojimi milostmi.

Ne bom vam opisoval na dolgo in široko posvečenja. Tudi čuvstev, ki so me navdajala v tistih trenutkih, ne bom opisoval, ker je to nemogoče. Samo to naj povem v spodbudo tistim, ki se morajo boriti proti težavam, da pridejo do cilja: Ena sama maša odtehta, in bogato odtehta vse bridke urice, ki jih je treba prestati, da se cilj doseže. Imel sem na poti mnogo težav, ki sem jih mogel premagati edino z božjo pomočjo. Vendar bi bil pripravljen prestati še desetkrat toliko, samo da bi dosegel posvečenje.

Novomašnikov nas je bilo 16, subdiakonov 12. Tudi naša mala slovenska kolonija je bila zraven, vsega skupaj 8 oseb, med njimi g. kancler Jugoslovanskega poslaništva v Čileju, Andrej Cunja z gospo soprogo. Naslednjo nedeljo smo se zopet združili pri sv. maši in nato pri prisrčnem obedu.

Te dni se odpravljam v Punta Arenas, kjer me pričakuje naša številna

Contratacion (Kolumbija): Spomin z Rijavčeve nove maše: zadaj sede od leve proti desni. Slovec, Rijavec, Kreslin in neki Litavec.

jugoslovanska kolonija. Za sv. Tri Kralje jim zapojem novo mašo, če ne pride kaj nevšečnega vmes. Nato pa bo treba prijeti za plug in pošteno zaorati. Podprite me z molitvijo ker me čaka zelo težavno in odgovorno delo. Navdušenja in dobre volje mi sicer ne manjka, potrebna pa je rosa, ali bolje „dež“ božje milosti, ki se le z molitvijo da doseči. Prosite z menoj Jezusa, da se On, ki se za velike

Po dvodnevem potovanju, ki smo ga opravili z vlakom in avtomobilom, peš in jež, smo iz glavnega mesta prispeli v eno izmed najslikovitějšíh pokrajin Kolumbije. Pa naj je dežela še tako lepa, vendar se človeku stisne srce, ko se spomni, da tod stanujejo najbednejši ljudje — gobavci. In med gobavci je precej časa deloval tudi naš novomašnik. Zato je hotel, da bi tu imel novo mašo in med njimi preži-

Santiago, Chile: *Novomašniki in subdiakoni magaljanske inspektorije. V sredi stoji Martin Maroša.*

stvari navadno poslužuje nevrednih in malenkostnih sredstev, posluži tudi moje revščine, da bom mogel veliko storiti za širjenje božjega kraljestva.

H koncu pošiljam vam in vsem bralcem Vestnika najiskrenejši pozdrav in novomašniški blagoslov.

Med gobavci v Kolumbiji

Novo mašo g. Mirka Rijavca pa nam popisuje njegov tovariš bogoslovec Ignacij Kreslin. Iz njegovega obširnega, pa nadvse prisrčnega pisma naj podamo samo poglavitne misli.

vel svoje najlepše dni.

Ko smo se bližali cilju, nam je prijezdila naproti četa konjenikov. In ko smo potem v njihovem spremstvu prihajali v vas, so grmeli topiči, so zvonili zvonovi, so vihrale zastave, med katerimi ni manjkalo nič jugoslovanskih tribarvnic. Sprejem je bil res lep in prisrčen. Prav tako prisrčna je bila tudi večerna proslava: petje, muzika, umetni ogenj, razsvetljava, streljanje. Glavna slovesnost pa je bila drugi dan na praznik Brezmadežne. Tu je vsako popisovanje odveč. Le to naj še povem,

Nastop salezijanskih katoliških skavtov pred parlamentom v Buenos Airesu.

da je bila vsemu temu novomašnemu veselju primešana tudi kaplja grenkosti: ob novomašnikovi strani ni bilo tiste, ki si je najbolj želela, da bi ga videla pri oltarju, matere. Zato so

njegove misli pobožno romale tja žez daljno morje v ljubo slovensko deželo, k njej, ki mu je za Bogom dala vse...

★

Zvestoba veri in domovini

(VI. Zmet — Buenos Aires.)

Pod tem geslom se vsako leto zbirajo tisoči salezijanskih skavtov v glavnem mestu Argentine, da tukaj pred vsem svetom pokažejo svojo ljubezen do Boga, domovine in don Boska.

Znano je, da vera v Argentini že dobrega pol stoletja nima, razen par izjem, nobene besede pri uravnavanju javnega in zlasti še šolskega življenja. Ni čuda torej, da se je tudi skavtizem nalezel te bolezni, dasiravno ga je njegov ustanovitelj Baden Powel postavil na verski temelj.

Veliki organizator salezijanskih ustanov v Argentini, slavni Jose Ve-

spignani, je nevarnost versko brezbriznega skavtizma odstranil tako, da je ustanovil katoliške skavte, ki jih v Argentini imenujejo „exploradores“. To je sedaj ena najmočnejših salezijanskih organizacij v državi. V njej so včlanjeni številni naši gojenci in oratorijanci. S tem jim je dana prilika, da večkrat uniformirani nastopajo pri raznih narodnih, verskih in zabavnih prireditvah. V vsakem salezijanskem zavodu pridno skrbijo, da se vsako leto organizira „bataljon esploradorjev“, ki potem s svojim nastopom, fanfaro, kolesarji in celo godbo osvajajo naklonjenost občinstva. Leto

za letom se prireja skupni zbor salezijanskih skavtskih čet iz buenosajreške province na velikem trgu pred državnim parlamentom. Tu imajo na prostem sveto mašo, potem pa slovesni obhod po mestu.

Tudi letos se je ob zaključku katoliškega skavtskega tedna zgrnila velika množica občinstva in z navdušenim ploskanjem spodbujala mlade junake, ki so prisegli zvestobo veri in domovini.

Iz naših zavodov Don Boskov dom v Celju

„Celjani so zaspani,“ si mogoče mislite, dragi bralci, ker o Celju tako malo berete v Vesniku. Mogoče je tudi včasih res, a samo zato, ker premalo spimo. Naš Dom je poln življenja, vrisanja in kričanja, gledaliških predstav in telovadbe. V to zmešnjavo ubranega in neubranega kričanja zunanje in notranje mladine na dvorišču in v gledišču, pa pogosto zazvene iz zavodovih prostorov prijetni akordi ubranega petja in poskočnih koračnic, katere igra naša godba, ki je bila šele pred kratkim ustanovljena, pa že uspešno nastopa pri gledaliških predstavah v dvorani. Preteklo jesen smo si nabavili rabljene inštrumente. Sedaj je tudi že nekaj novih zraven. Potreba po novih instrumentih je vedno bolj pereča, kajti rabljeni instrumenti so na-

menjeni le bolj začetnikom, da se na njih vadijo. Za nastop pa si bomo morali nabaviti nove inštrumente: najprej bodo potrebni klarineti, nato trompete in tako po vrsti. Bomo pač morali sv. Miklavža prav zaupno pocukati za brado, naj nam jih prinese vsaj pol leta pred svojim godom. Najbolj bi nam seveda ugodil, če bi nam jih kar takoj prinesel.—

Živahnega udejstvovanja v gledališču se pa skoraj opisati ne da. Pri naših burkah se nasmejete, da mehovi za smeh, ki so za take prilike vedno naročeni, obupno odpovedo. Ne smemo pa prezreti uspehov, ki so si jih pridobili igralci resnih iger, ob katerih te zgrabi za srce, da ti stopi solza v oči, v duši ti pa postane mehko in nehote se ti porodi trden in odločen

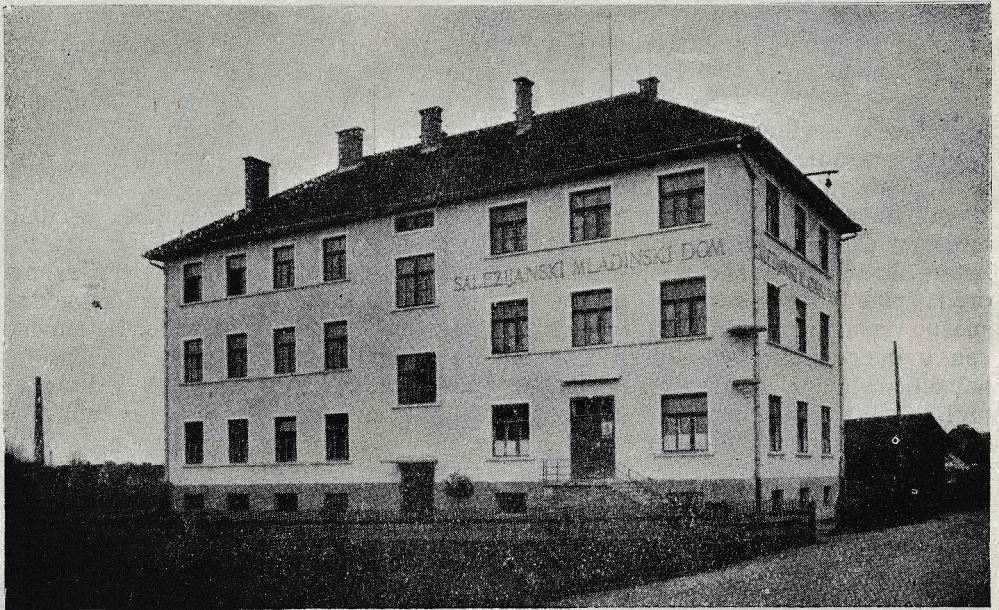
Buenos Aires: Pogled na skupino salezijanskih katoliških skavtov.

sklep: tudi jaz moram postati boljši.

Ravno tako je živahno v naši kape-
lici krog evharističnega Jezusa pod
mogočnim varstvom našega sv. očeta
Janeza Boska in Marije Pomočnice kri-
stjanov. Kdor se pa še podrobneje za-
nima za nas naj mu še povemo: Lepo
je bilo pri nas preteklo leto. Dom sam
smo dograjevali. Od zunaj so nam ga
lepo ometali, da je sedaj po salezi-
jansko oblečen, ne potratno, pa ven-
dar lepo, preprosto, okusno. Znotraj
smo ga toliko dodelali, da je s šolskim

Najbolj vesela je našega Doma oko-
liška mladina, naši mladinci, ki se ho-
dijo vedno bolj pogosto zapisovati med
„salezijance“, kakor se sami nazivajo.
„Gospod, ta pa še ni salezijanec, pa
že hoče igrati,“ slišiš večkrat na na-
šem dvorišču. Saj smo pa imeli toliko
lepih izletov! Pri „Hrastnikovih“ smo
bili na češnjah, na božji poti v Petrov-
čah, nad vse krasno pa je uspel izlet
na najlepšo točko v Savinjski dolini,
na goro Oljko. Imeli smo vsega v izo-
bilju, duhovne in telesne hrane, naj-

Salezijanski mladinski dom v Celju.

letom zaživel dijaški konvikt, za se-
daj še majhen, kakor je pač vsak za-
četek, a upam si smelo trditi, da bo
služil za krepko, trdno podlago bo-
dočemu konviktu, v katerem se bo
z leti učilo, zabavalo in veselilo do
sto študentov ali pa še več. Čeprav pa
je letos naš konvikt tako majhen, so
naši dijaki le pogumni fantje; kajti že
dvakrat so samostojno nastopili na
odru: enkrat z burko v treh dejanjih,
drugič pa s svetopisemsko dramo v
devetih slikah. Obe prireditvi sta zelo
lepo uspeli.

več pa sladkega sadja. Naši gledališki
igralci so gostovali v Braslovčah z
„Žarečim ogljem“, v St. Pavlu z „Gar-
cio Morenom“ in v St. Petru z „Jasli-
cami“. Doma nam je pa dvorana itak
vedno premajhna. Zato kar resno mi-
slimo, da si s pomočjo blagih src čim-
prej postavimo novo dvorano, ki bo
ustrezala vsem potrebam, tako da bo-
do zadovoljni igralci pa tudi gledalci.

Z novim šolskim letom smo spo-
polnili urnik za božjo službo. Vsako
nedeljo imamo 4 sv. maše. Ob 8 je
naša kapela polna okoliške mladine,

pri ostalih treh pa polna odraslih okoličanov. Ob nedeljah popoldne pa imamo blagoslov s krščanskim naukom. Naši mladinci se ga kaj radi udeležujejo že radi tega, ker smejo potem brezplačno k lepim gledališkim predstavam.

Na svojo velikonočno dolžnost smo se pa pripravili z dobro uspelimi du-

hovnimi vajami, ki smo jih imeli v dveh skupinah: obe skupini sta v lepem številu obiskovali našo kapelico. Pridigarjevim besedam je pazljivo sledil celo mali drobiž, ki se pri pridigah sicer tako rad po svoje zabava in kratkočasi.

Tako in podobno je pri nas, če ne verjamete, pa pridite pogledat!

Od tu in tam

Apostolski vikariat Derna v italijanski Libiji je sveta stolica izročila v upravo Salezijanski družbi. Za novega vikarja je bil mesca septembra postavljen salezijanec Janez Lucato iz Spezie in imenovan za naslovnega škofa v Tigii. Z Lucatom ima Salezijanska družba zdaj 28 škofov.

Don Bosko v Albaniji. — Ze nad 30 let so v Albaniji ne sicer salezijanci, pač pa Hčere Marije Pomočnice. Zdaj imajo tri zavode, dva v Skadru in enega v Vojgurasu. V Skadru so zastavile delo l. 1907., ko so odprle dekliško sirotišče; naslednje leto so ustanovile zavetišče za starce, l. 1913. pa bolnišnico in brezplačen ambulatorij in dispanzer za siromake. Ta ustanova je danes zelo cvetoča, saj išče v njej pomoči vsak mesec okrog 2000 bolnikov. Vendar pa so Hčere Marije Pomočnice morale pretrpeti v Albaniji že težke ure. Posebno hudo je bilo med balkansko vojsko, ko so Črnogorci in Srbi šest mesecev oblegali Skader. Nič bolje se jim ni godilo med svetovno vojsko. L. 1916. so Avstrijci zasedli Albanijo in sestre, deset po številu, so morale na križev pot v internacijo. Po vojski so se sicer takoj vrnile, toda hiša je bila izropana in podrta. Pa to jim ni vzelo poguma, z zaupanjem na božjo previdnost so spet šle na delo in na razvalinah je zacvelo novo življenje. Vendar pa tudi zdaj ni manjkalo težav. Muslimanska albanska vlada je tuje katoliške redovnice iz političnih in verskih razlogov gledala vedno zelo postrani. Delala jim je neprilike, kjer je le mogla. Šele ko so se odnošaji z Italijo zboljšali, so tudi Hčere Marije Pomočnice svobodneje zadihale.

Spet dva salezijanca odlikovana. — Predsednik ekvadorske republike je pred kratkim odlikoval ondotnega sal. misionarja Albina Del Curta. Albin Del Curto, ki že mnogo let deluje v apostolskem

vikarijatu v Mendezu in Gualaquizi, je sprejel visoko odlikovanje ne le kot zaslužen misionar, ampak tudi kot odličen javni delavec, ki je silno veliko storil za napredek civilizacije v divjem ekvadorskem Orientu. — Za podobne zasluge je brazilska vlada odlikovala sal. misionarja Antona Colbachinija. Podelila mu je visoki red Južnega križa. S tem je hotela nekoliko poplačati njegovo tridesetletno delo med divjaki Bororci. Anton Colbachini je znan posebno po svoji znameniti knjigi „Vzhodni Bororci“, ki je prvo in nadvse popolno delo o tem divjem rodu.

Zavod v Ensдорfu pogorel. — V noči od 5. do 6. januarja je požar uničil poslopje salezijanskega novicijata v Ensдорfu na Nemškem. Novicijat je bil nastanjen v bivšem benediktinskem samostanu, ki ima za sabo slavno osemstoletno zgodovino in je prišel v last salezijancem pred dvajsetimi leti. Ob dveh ponoči so predstojniki in novinci zaslišali prasketanje ognja, ki se je tako hitro širil, da so se komaj pravočasno rešili. V pičli uri je bilo vse ostrešje ogromnega štrikotnega samostana v ognju. Le požrtvovalnim gasilcem iz Bambergse se je zahvaliti, da ni pogorela tudi zraven stoječa cerkev. Sobratje in novinci so jim neustrašeno pomagali do poznega jutra. Ob osmih zjutraj so se zbrali v dvorani v pritličju, ki je zavoljo varnih obokov ogenj ni mogel do živega; tu je predstojnik opravil sv. mašo v zahvalo, da ni bilo nobene življenjske nezgode. S to nesrečo je Bog trdo preizkusil ondotne salezijance, zlasti še, ker se je to zgodilo v najhujši zimi, vendar pa trdno zaupajo v Marijo Pomočnico, katere podoba se je tako rekoč čudežno rešila iz plamenov, da bodo z darovi dobrih src kmalu mogli popraviti nastalo škodo.

MILOSTI MARIJE POMOČNICE

V težkih sodnijskih zadevah sem se zatekla k Mariji Pomočnici, sv. Janezu Bosku in sv. Tereziki in bila sem uslišana. Kakor sem želela, se je izvršilo. V znak hvaležnosti pošljem majhen dar 10 dinarjev. Ako bo mogoče, prihodnjic več. — *Kramer Ana*, Metlika.

Sin se je pri padcu s kolesa silno potkolkel, da so celo zdravniki dvomili nad ozdravljenjem. Priporočili smo ga Mariji Pomočnici na Rakovniku in dobra Mati je uslišala naše nevredne prošnje. Ob tednu* je že šel iz bolnice. Usmiljenka mu je rekla: „Fant, ti si čudežno ozdravel!“ Za to čudežno ozdravljenje naj bo prisrčna hvala Mariji Pomočnici! Naj mu bo Marija še nadalje dobra mati! — *Rozman Ana*, Mirna peč.

Bila sem v hudi stiski. Pretila mi je velika nesreča in škoda. Zaupno sem se zatekla k presv. Jezusovemu Srcu, k Mariji Pomočnici in sv. Janezu Bosku in bila sem uslišana. Za veliko dobroto se javno zahvalim in kličem vsem, ki so v stiski: „Obrnite se zaupno k Jezusu, Mariji in sv. Janezu Bosku in prejeli boste potrebne milosti. V znak hvaležnosti po-

šiljam 20 din. — *Š. Marija*, Braslovče.

Skrajno obupana radi neprilik in boleznih sem vzdihnila: „Marija rakovniška, če se izmotam iz tega položaja, bo pravi čudež.“ In ta čudež je naredila Marija. Prav čudežno mi je pomagala iz stiske. Polna hvaležnosti ji izrekam vročo zahvalo. — *Vigele M.*, Ljubljana.

Pošiljam 25 din, katere dolgujem Mariji Pomočnici, ker sem bil uslišan po njeni priprošnji pri Bogu. Obvestite v Vestniku, da me je Marija Pomočnica uslišala že v par dneh potem ko sem ji obljubil dar. — *K. S.*, Trbovlje.

Nadalje se zahvaljujejo in pošiljajo zahvalni dar: *Košak T.* (Gabrovka) za uslihanje v neki zelo važni zadevi; — *Holožan Eliza* (Sv. Miklavž) za rešitev iz velike težave; — *Trink Pepca* (Radeče) za pomoč v zelo važni zadevi; — *Lj. Š.* (Lj.) za pomoč pri učenju; — *G. Š.* (Domžale) za uslišano prošnjo; — *Neimenovan z Rakeka* za srečen izid v hudi stiski; — *Neimenovan iz Rovt za zdravje*; — *Z. H.* v R. za izboljšanje živčne bolezni in večkratno pomoč.

Zahvala don Bosku

Skoraj povsod na svetu je hudo, posebno pa še pri nas na Kitajskem. Mi misijonarji smo včasih brez vsakih človeških sredstev. Zlasti se to dogaja v današnjem vojnem času. Zato pa božja previdnost tem skrbneje čuva nad nami.

Ze več ko pol leta sem čutil hude bolečine v črevesju. Vse je kazalo, da bo vnetje slepiča. Tudi naši kitajski zdravniki so bili istega mnenja. V današnjih vojnih časih bi bilo to res hudo. Obrnil sem se k našemu ustanovniku in očetu sv. Janezu Bosku in ga prosil, naj me reši iz te nevarnosti. Hkrati sem

mu obljubil, da se bom v Salezijanskem vestniku javno zahvalil, če me usliši. Zadel sem devetdnevnic. Koj tretji dan so bolečine popustile; in še preden je bila končana devetdnevnic, sem bil že popolnoma izven nevarnosti. Danes zopet lahko nemoteno vršim svoje misijonske dolžnosti.

Zato se tu danes don Bosku javno zahvalim ter vsem prav goreče priporočam, da naj se v vsaki stiski z velikim zaupanjem nanj obračajo.

Jožko Geder

salezijanski misijonar na Kitajskem.

Sotrudniki! Sotrudnice!

Kadar pride poročilo o smrti sotrudnika ali sotrudnice, nam vedno vzbudi v srcu tesnobo; kadar pa slišimo, da je umrl sotrudnik ali sotrudnica, ki se je odlikovala po svoji goreči delavnosti, čuli smo isto, kar čuti srce, ko izgubi dobrega brata ali sestro. Če ni v tistem kraju sotrudnika ali sotrudnice, ki ga polni enaka ali vsaj podobna gorečnost, je z umrlim izginila tista mogočna sila, ki je v onem kraju vžigala gorečnost. Sotrudniki in sotrudnice sicer ostanejo, a le na papirju, ne pa v fem, kar je bistvo sotrudništva: manjka sotrudniške gorečnosti in delavnosti. Na ta način so nekateri kraji, kjer je nekoč tako bujno cvelo delovanje sotrudnikov in sotrudnic, postali glede na sotrudništvo pusta in nerodovitna zemlja. Kar je motor pri stroju, to je goreč sotrudnik ali sotrudnica v svojem okraju. En sam goreč član sotrudništva je zmožen v svojem okraju razgibati delavnost, ki prinaša občudovanja vredne sadove.

Da ta delavnost ne bo zamrla skupno z osebo, ki giblje in podžiga, naj vsak goreč sotrudnik oziroma sotrudnica poskrbi za primer svoje onemoglosti ali smrti drugo gorečo osebo in naj jo pouči o delovanju, da jo bo znala o pravem času nadomestiti. To priporočamo vsem, še posebno pa pospeševalcem in pospeševalkam, ki dobivajo po več Vestnikov. Naj bodo s tistimi, katerim oddajajo Vestnik, v tesni zvezi, naj jih vzpočudujajo k delovanju in vsak pospeševalec ali pospeševalka naj preskrbi osebo, ki jo bo v primeru njegove ali njene onemoglosti ali smrti znala nadomestiti. Sicer se zgodi, kakor se je zgodilo letos parkrat, da pospeševalec oziroma pospeševalka nenadoma umrje, uprava Vestnika pa ostane v veliki zadregi, ker mora iskati, na koga bi posej pošiljala Vestnike.

Sotrudniki, sotrudnice! Kako velikega pomena je salez. sotrudništvo, jasno kaže hitri razvoj Salezijanske družbe in njeno delovanje širom sveta. Ta razvoj in napredek je v veliki meri zasluža sotrudništva. Zato ostanite zvesti in skrbite, da se bo sotrudništvo širilo in kar moči razširilo po vsej Sloveniji!

Novе knjige

Papini: Priče trpljenja Gospodovega. Izdala Jugoslovanska knjigarna v Ljubljani. Cena 60 din. — Giovanni Papini je eden izmed najslavnejših živečih italijanskih pisateljev. Odlikuje se po svoji duhovitosti, udarnosti in globini, s katero hoče vsako stvar do dna dognati. Te lastnosti kaže pisatelj tudi v Pričah trpljenja Gospodovega. To je sedem evangelijskih legend v modernem slogu: o Judežu, o Barabu, o Malhu, o Cirenejcu, o Kajfu, o Pilatu in o velikem rabinu. Z veliko pronicavostjo in verjetnostjo nam na primer pisatelj prikazuje, kaj se je godilo v Judeževem srcu, preden ga je skušnjavec pripravil, da je izdal svojega Gospoda. Posebno prepričljiva je zadnja legenda o velikem rabinu Sabbataiu, ki je pripravljen dati papežu vse judovsko zlato, da ga obrne v dobre namene, samo da bi odpravil veliki teden, spomin na tisto strašno žalostno igrjo, ko so Judje umorili Boga. — Vsem, ki se zanimajo za lepo branje, knjigo prav gorko priporočamo.

Zaščitnik družin. „Knjižic“ št. 151. Knjižica nam na kratko podaja življenje sv. Jožefa in njegov vpliv na duhovno življenje v sv. Cerkvi, zlasti v katoliških družinah. Vsaka slovenska družina bi se morala vzorovati po sveti nazareški družini, kjer so v lepem soglasju in tihi sreči živeli Jezus, Marija in Jožef.

Proč s strupom! „Knjižic“ št. 152. Na pobudo, ki jo je dal KKK, smo mesca marca obhajali treznostni teden. Ob tej priliki je tudi izšla knjižica „Proč s strupom“, ki nam na lahek in umljiv način predočuje strašno nesrečo in škodo, ki jo slovenskemu narodu prizadeva kruti kralj alkohol. Človek se zgrozi, ko bere, koliko premoženja in zdravja, koliko sreče in časti, koliko življenj in duš nam pogubi ta naš največji narodni sovražnik! Zato boj grdemu pijančevanju! Zato berite in širite knjižico „Proč s strupom!“

Duhovne vaje

Duhovne vaje so rešilna ladja, na kateri se sredi viharjev sedanjega zapeljivega časa reši premnogo duš. Zato je želeli, da bi jih vsi, ki si žele zagotoviti rešitev, marljivo opravljali vsaj enkrat na leto. Toda za mnoge ni mogoče opravljati skupnih duhovnih vaj. V mnogih krajih nimajo duhovnih vaj, mnogi pa v času, ko so v župniji duhovne vaje, nimajo prilike, da bi jih opravljali.

Prav zato bo knjižica „DUHOVNE VAJE“, ki je pravkar izšla v drugi izdaji in obsega 236 strani, premnogim zelo dobrodošla. S to knjižico bodo lahko opravljali duhovne vaje sami, jih bodo lahko opravljali v katerem koli času, jih bodo lahko opravljali tudi večkrat na leto, jih bodo lahko opravljali celo doma v svoji hiši. Knjižica obsega vse, kar navadno govornik razpravlja pri duhovnih vajah. Razdeljena je na šest dni (dva nepopolna in štiri popolne dneve) — vsak dan po dve premišljevanji in dve duhovni branji — in razlaga poglobitve verske resnice in krščanske dolžnosti, iz katerih bo vsakdo lahko spoznal pot, ki vodi v nebesa, in pot, ki vodi v pogubo. Podaja tudi sredstva, s katerimi se lahko vzdržimo na poti zveličanja.

Knjižica je tiskana na lepem močnem papirju, v zelo priročni obliki! Služi tudi kot mašna knjižica, ker so v njej poleg duhovnih vaj vse najbolj navadne pobožnosti: jutranja in večerna molitev, sveta maša, spovedne in obhajilne molitve, zelo natančno izpraševanje vesti, litanije Matere božje in presv. Srca Jezusovega, križev pot in molitve za vajo srečne smrti. Cena je zmerna. Vezana z rdečo obrezo stane 18 (za sotrudnike 15), z zlato obrezo 24 (za sotrudnike 20) dinarjev.

Naročite si jo takoj, ker smo jo tiskali v majhni nakladi! Ne bo vam žal. Imeli boste knjižico, ki vam bo zvest kažipot in vam bo, če se je boste posluževali, prinašala neprecenljive dušne koristi. Po knjižo se obrnite na „Vodstvo sal. sotrudništva — Rakovnik, Ljubljana 8“.

Naše knjige

Dr. Jos. Valjavec: Vzor Marijinih družbenic, broširana din 2.-, po pošti 0.50 več.

Kratek življenjepisa mladenke, ki je pod Marijinim okriljem zgodaj dozorela za nebesa.

Karg-Vodenik: Mala skrivnost, III. izdaja, broširana din 3.-, po pošti 0.50 več.

Dušam, ki žive sredi dela in vsakdanjih opravkov, daje ta knjižica preprosto pa učinkovito navodilo, kako naj svoje delo Bogu posvetijo in kako naj se sredi razgibanosti modernega življenja v ljubezni dvigajo k Njemu. — Isti namen imata obe naslednji knjižici.

Karg-Vodenik: V Zveličarjevi šoli I. del, broširana din 5.-, po pošti 1 dinar več.

Karg-Vodé: V Zveličarjevi šoli II. del, broširana din 5.-, po pošti 1 dinar več.

Silvin Sardenko: Marijine pesmi, broširana din 6.-, po pošti 1 dinar več.

Naš priznani slovenski pesnik je v skladu z liturgičnim besedilom za vsak Marijin praznik zapel pesmico, ki dviga srca v ljubezni in zaupanju do nebeške Matere.

Ako je naslovník umrl ali spremenil bivališče, vrnite list na:
VODSTVO SALEZ. SOTRUDSTVA, RAKOVNIK - LJUBLJANA 8